

Lopen voor je leven

Ander werk van Els Beerten

Allemaal willen we de hemel (2008)

Els Beerten
Lopen voor je leven

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2013

www.queridojeugdboeken.nl

Eerste druk, 2003; tweede druk, 2004; derde druk, 2005;
vierde druk, 2010; vijfde druk (e-book), 2012

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Copyright © 2003 Els Beerten

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Dooreman
Omslagfoto Phile Deprez

ISBN 978 90 451 0052 4 / NUR 285

And Lot's wife, of course, was told not to look back where all those people and their homes had been. But she did look back, and I love her for that, because it was so human.

So she was turned to a pillar of salt. So it goes.

Kurt Vonnegut, *Slaughterhouse-Five*

Ze zitten naast elkaar achter een houten tafel, ieder met een glas bier en een stapel papieren voor zich. Schudden alle drie tegelijk het hoofd als ze mijn vraag horen. Zeggen tegen zichzelf en tegen elkaar dat ik gek ben.

Omdat ze met hun hoofd blijven schudden herhaal ik dat ik me nú graag wil inschrijven, want ik wil me opwarmen voor de wedstrijd begint.

‘En nog brutaal ook,’ moppert de middelste.

Ik zwijg. Ze weten best dat het niet meer verboden is voor vrouwen. En dat er geen minimumleeftijd meer is. Ze kunnen me niet tegenhouden, zelfs al was ik zes geweest.

Ik wacht geduldig. Ik heb dit langgeleden besloten. Niemand loopt ‘zomaar even’ de marathon.

‘Koppig is ze ook al,’ verbreekt de middelste met een zucht de stilte. Tussen zijn vlezige lippen beweegt een sigaar op en neer. Een kermispop. Knal het hoofd er maar af. Eén keer betalen, drie kansen.

‘Ze heeft wel een goed stel spieren,’ keurt de man die rechts zit.

Ik draai me om zodat hij ook mijn achterkant kan zien. ‘Tevrede?’ vraag ik.

‘Aan haar lef zal het niet liggen,’ zucht de derde.

‘Misschien wint ze wel,’ zegt de middelste weer.

Waarop ze alle drie zo hard beginnen te lachen dat ik me van plaatsvervangende schaamte even afwend.

‘Ze staat er nog altijd,’ hoor ik de derde mompelen nadat het geschater opgehouden is. Ik kijk hen weer aan, bal mijn vuisten achter mijn rug en probeer zo rustig mogelijk te blijven.

Ze kijken naar elkaar en zuchten. ‘Waar is je trainer? Waarom komt die je niet inschrijven?’

‘Ik heb geen trainer,’ zeg ik. ‘Niet voor de marathon. Dit doe

ik alleen.' Ik heb geen zin om te liegen en te verzinnen dat Toni wegens omstandigheden hier vandaag niet... enzovoort.

Ze zwijgen en kijken me aan. Ik weet niet of ik bewondering, ongelooft of medelijden in hun ogen lees. De middelste buigt zijn hoofd. Hij neemt een pen, noteert mijn gegevens en geeft me een nummer dat ik op mijn shirt moet spelden. Het nummer 11. Ik heb er mijn eerste wedstrijd mee gewonnen. Winnen zal ik hier zeker niet, maar met 11 loop ik misschien beter dan met bijvoorbeeld een onnozele 86.

'Je bent een van de eersten,' zegt de middelste. 'Om je in te schrijven, bedoel ik,' voegt hij er snel aan toe. 'Je weet dat achttien eigenlijk te jong is?'

'Dat zeggen ze.' Ik haal mijn schouders op. 'Maar ze zeggen zoveel.'

De middelste knikt. 'Ze zeggen zoveel,' herhaalt hij. Het klinkt geruststellend.

'Ga op tijd naar de startplaats,' zegt de derde, 'en zoek een plaatsje opzij van de massa, dan kunnen die mannen met hun stevige ellebogen je niet meteen aan de kant duwen.'

Ik knik. 'Dan ga ik maar.'

Alle drie kijken ze me zwijgend aan. 'Succes,' zegt de middelste dan. 'Laat ze maar allemaal steil achterover vallen.' Waarop ze zo hard knikken dat ik even vrees dat hun hoofd van hun lijf zal vallen.

16 september 1977. Het regent een klein beetje, te weinig om een paraplu op te steken, en het is niet te warm. Perfect weer om te lopen.

De straten van Berchem zijn versierd met kraampjes en ballonnen. Tussen de slenterende mensen moeten wij zo meteen hardlopen tot onze adem op is. En ondertussen zullen de toeschouwers bier drinken en op ons klinken en brullen dat we sneller moeten of dat het goed is zo.

Lang voor het startsein gegeven wordt heb ik mijn plaats al ingenomen, helemaal vooraan, langs de kant. Ik popel om te vertrekken.

Er zijn meer dan honderd deelnemers, waaronder voor het

eerst een handvol vrouwen. Er zijn een aantal favorieten, waaronder een paar Belgen, een Roemeen, een Engelsman. Ook de Ieren moet je in de gaten houden, wordt er gefluisterd. Ik ben niet van plan om iemand in het bijzonder in de gaten te houden. Dit is mijn eerste marathon. Mijn enige doel is die helemaal uit te lopen, en als dat lukt zal ik heel gelukkig zijn.

‘Nog vijf minuten.’ Ik kijk om me heen. Ik zie enkel mannen, allemaal ouder dan ik.

Van alle kanten worden aansporingen geroepen, maar de meeste gaan verloren in het gejoel van de massa, de kermismuziek, de stem uit de luidspreker die schalt dat, beste dames en heren, het nu eindelijk gaat beginnen. Ik kijk nog even opzij, maar ik herken niemand. Toch weet ik dat ze er zijn.

Ik ben wie ik ben omwille van Rosie. En Mattia.

En Linda.

Als ik voor mezelf loop, loop ik ook voor hen.

Ik leg mijn rechterhand op mijn buik en adem zo rustig mogelijk in en uit. Ik leg mijn linkerhand eroverheen en voel de moodring. In een impuls kijk ik naar beneden en merk dat de steen zwart is. Had ik iets anders verwacht?

Iemand gaat aan de kant staan met een pistool. Er klinkt een schot. En dan vertrek ik. Lopen is nu het enige wat telt. 42 195 meter. Zo helder als wat.

Er wordt geduwd dat het niet mooi meer is. Ik maak me zo breed mogelijk om niet opzij te worden gesmakt. Mannen hebben veel kracht, maar ik ook. Ik heb me voorgenomen om zo lang mogelijk vooraan te blijven. Ik heb een uithoudingsvermogen dat er mag zijn.

Aanvankelijk hield ik niet eens van lopen.

Ik ging overal op de fiets naartoe. Naar school, bijvoorbeeld. De nieuwe school, bedoel ik. De middelbare school. Die was een eind weg van ons dorp. Er reed een bus naartoe, maar die nam ik zelden. Alleen als het hard regende of sneeuwde.

Fietsen was de wind door mijn haren. Geen geduw en getrek om me heen. Geen weeë geur die me de hele rit lang misselijk maakte. Geen beslagen ramen vol letters en hartjes, geen aquarium waarin ik geen adem kon halen.

Het was maar een halfuur met de fiets. Ik ontdekte alle binnenwegen, kende vlug de snelheid waarmee ik over paden kon. Leerde de grond te lezen. Waar ik moest uitkijken voor mijn banden. Waar ik kon sprinten. Ik merkte dat droog weer de paden verzandde, en regen ze tot modder maakte. Het beste weer was tussen warm en koud in. Dan bleef de weg stevig en reed ik eróver in plaats van erdoorheen.

Rosie hield niet van lange fietstochten. Het eerste jaar van de middelbare school ging ze met de bus. Behalve als ze hem miste. Omdat ze niet uit bed kon komen, omdat haar haren, haar kleren, haar huiswerk dat nog gemaakt moest worden... Dan fietste ze met me mee. Ze mopperde keer op keer dat ik veel te snel ging, haar haren helemaal in de war raakten, haar kleren scheef gingen zitten en dat ze vies zou gaan ruiken van al dat zweten.

Soms vond ik het vervelend dat ze zeurde, soms kon ik best lachen om haar gemopper. Ik vertelde haar dat ze vaker moest fietsen, dan zou ze niet zo zweten. Natuurlijk geloofde ze me niet.

Ik vond het grappig hoe ze telkens tweehonderd meter voor school stopte, een spiegeltje en een kam tevoorschijn haalde

en haar haren begon te ontwarren. Keer op keer begon ze te klagen dat haar krullen niet te kammen waren, en dat ze er de schaar in zou zetten. Wat ze natuurlijk niet deed. Met haar krullen was ze immers het mooiste meisje van de school.

Ze was mijn buurmeisje, én mijn beste vriendin. Ons hele leven al waren we samen. Ze had ook nog een broer, Mattia. Toen ik tien was, werd hij even mijn lief. Tot ik er op een keer achterkwam dat ik hem al meer dan een maand niet meer gezien had. Ik besloot toen maar dat het uit was. Heel erg was dat niet. Ik had immers Rosie.

Vanaf het tweede jaar zaten we niet meer in dezelfde klas. Rosie had geen zin meer in Latijn. Ik wel. Ik hield van de verhalen die de leraar vertelde, terwijl Rosie iets wilde volgen 'waar ze wat mee kon'. Onze school had ook een afdeling huishoudkunde, en daar wilde ze naartoe. Handig voor later, vond ze.

Ik vond het knap dat Rosie nu al wist wat ze later wilde.

Ik dacht helemaal nooit aan later.

In haar nieuwe klas maakte Rosie snel vriendinnen. Er zwermde al gauw een groep meisjes om haar heen, van het moment dat ze op school aankwam tot ze weer naar huis ging. Het waren allemaal meisjes met speldjes en lintjes in hun haren. Hoe ze met z'n allen konden gillen. Net of ze de hele tijd geknepen werden.

Rosie gilte met hen mee. De eerste keren dat ik het hoorde kon ik mijn oren niet geloven. Gillen was wat trutten deden. Wij zouden nooit gillen, we hadden het elkaar beloofd, met gekruiste vingers. Aan die flauwekul zouden wij nooit meedoen.

Misschien hoefde je niet alle beloftes een leven lang te houden?

We hadden aparte schoolpleinen, maar toch kwam ze af en toe stiekem langs voor een praatje. Met haar bijenzwerm om zich heen. Ik vond het prettig dat ze de moeite deed om me te zoeken tussen het gewemel op ons plein. Als ze niet kwam keek ik mijn lessen na voor de volgende uren. Er stonden banken tegen de muur, waarop je rustig kon studeren zonder dat iemand je lastigviel.

Het was begin november. Rosie was ziek, zei haar moeder, en of ik dat op school wilde vertellen. Tijdens de pauze kwamen haar vriendinnen naar me toe. Waar Rosie was. En of ik het had meegebracht.

Had ik wát meegebracht?

Alsof ik er niks van wist.

Waar niks van wist??

Snoep, zeiden ze. Elke dag bracht Rosie snoep mee. Voor de hele groep.

Snoep?!

Ze starden me aan of ik doof was. Of idioot.

‘Ja, snoep. SNOEP. In jullie dorp is toch die grote winkel waar snoep heel goedkoop is. Tien repen chocolade voor de prijs van twee, zegt Rosie. Twintig lolly’s bijna voor niks. Rosie slaat er elke avond een voorraad van in. En ’s morgens deelt ze met ons. Zeg maar dat we haar missen. Of heeft ze het aan jou meegegeven?’

In ons dorp was geen winkel met goedkoop snoep. Snoep kochten we in de krantenwinkel en daar kostte een reep een reep, en een lolly een lolly. Ofwel logen zij, ofwel loog Rosie tegen hen.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee,’ zei ik.

‘Nee, wat?’

Dat ik het niet bij me had. Dat ze het maar aan Rosie moesten vragen.

Ze stonden in een kring om me heen, met hun haren vol lintjes en strikjes en speldjes. Een bloemengeur tussen ons. ‘Zeker?’ vroegen ze.

Ik knikte. De bloemengeur gleed via mijn neusgaten mijn lichaam binnen, deed mijn maag op en neer dansen.

‘Geloven we haar?’

Ze kwamen nog dichter om me heen staan. Dat Rosie hen mocht. Dat ze massa’s snoep voor hen meebracht. Ik gaf de trut die voor me stond een stevige duw. Ze gilte terwijl ze gretig om zich heen keek. ‘Oooh, ze doet me pijn. Laat me los, laat me los!!!’

Terwijl ik haar niet eens vasthiel. Ik zette een stap naar vo-

ren. Meteen week ze opzij. Ik kon rustig weglopen. En dat deed ik. Zo langzaam ik kon, terwijl ik van kop tot teen trilde. Ik hoefde niet bang te zijn, er kon me hier niks overkomen. En toch beefde ik.

‘Geen wonder,’ riepen ze me na, ‘dat Rosie jou een trut vindt. Trut! Trut!!’

Gelukkig wist ik beter.

De volgende dag was Rosie alweer beter. Ze wachtte me op bij de voordeur. ‘Het is veel te koud om te fietsen,’ mopperde ze.

‘Neem dan de bus,’ zei ik.

‘Ben te laat,’ zuchtte ze.

Toen zag ik de rugzak. Ze maakte hem op de bagagedrager vast, achter haar schooltas. De vraag brandde op mijn lippen. Straks, dacht ik. Als we onderweg zijn. Als ik de woorden gevonden heb.

We fietsten al een tijdje naast elkaar. De vraag floepte zomaar uit mijn mond. ‘Heb je je voorraad meegebracht?’

Ze keek me verbaasd aan. ‘Welke voorraad?’

‘Snoep,’ zei ik. ‘Massa’s. En zo goedkoop.’

‘Hoe kom je erbij?!’

‘Ze hebben het me zelf verteld. En dat ze je misten.’

‘Wat leuk,’ zei Rosie.

‘Ach Rosie.’

Ze zei even niks. Toen: ‘Ik doe het gewoon graag.’

‘Snoep uitdelen??’

‘Cadeautjes geven, Noor. Hé, ik heb vast een extra reep voor jou.’

‘Ik hoef geen reep.’

Ze trok aan mijn mouw. ‘Toe Noor, fiets niet zo snel. Ik kan je niet bijhouden.’

‘Waarom lieg je tegen hen? Er is geen goedkope snoepwinkel in ons dorp. Al dat snoep moet je een bom geld kosten.’

‘Denk je dat geld me wat kan schelen?! Trouwens, er ligt zoveel snoep in de winkel. Ze kunnen wel wat missen.’

Wat zei ze? Ik kon het niet geloven. Ik stopte met fietsen.

Zij stopte ook. Ze hijgde nog steeds. 'Goed dat je even stopt. Wacht, ik geef je een reep. Die kan er wel af,' zei ze glimlachend.

De tranen prikten in mijn ogen. 'Ik hoef je rommel niet. Geef die maar aan die leuke vriendinnen van je.'

'Doe niet zo flauw. Je bent toch niet jaloers?'

'Geef het maar toe, Rosie. Dat je snoep steelt.'

Ze keek me met open mond aan. Alsof ik iets gemeens had gezegd.

'Je hebt het net bekend,' zei ik.

'Nou en?' Ze pakte een lange lok en draaide hem om haar vinger. Het uiteinde ervan stak ze in haar mond. Als een grote babypop.

'Waarom wil jij altijd de heilige uithangen? Denk je echt dat je zoveel beter bent? Je hebt gewoon minder lef dan ik, Noor. Maar jij wil vast ook wel eens snoep stelen. Iedereen doet het. Misschien heb je het al eens gedaan. Misschien zelfs wel meer dan één keer.'

Ik sprong op mijn fiets. Ik had nog nooit gestolen. Eén keer in mijn leven had ik iets gedaan wat ik niet had mogen doen. Het zou me nooit meer overkomen.

En ik dacht helemaal niet dat ik 'beter' was. Hoe kwam ze erbij. Ze snapte er echt niets van.

Ik reed weg. Ze zou me nooit bij kunnen houden.

Die avond na school wachtte ze me op, maar ik reed haar straal voorbij. Ik hoorde mijn naam maar ik keek niet om.

Ik gooide mijn fiets tegen de gevel. Zei dat ik geen honger had. Waarop mijn moeder vroeg wat er scheelde. 'Niks,' zei ik en liep meteen naar boven. Huiswerk maken. Lessen leren.

Ik maakte mijn huiswerk, ik leerde mijn lessen, maar mijn hoofd bleef vol met Rosie. Rosie met haar chocoladerepen. Met haar bijenzwerm van 'vriendinnen'. En haar ongelooflijke lef. Voor mij hoefde al dat lef niet.

Ze zat er niet alleen, daarboven in mijn hoofd. Linda zat er ook. Linda was terug. Al de hele dag. Het was te vol in mijn hoofd. Alsof de halve wereldbevolking erin zat.

Ik rende de trap af, trok de deur achter me dicht en stond in de tuin.

Het was koud. Dat weet ik nog. En dat ik weg wilde. Erg snel erg ver weg. Ik zocht mijn fiets, maar vond hem niet. Ik begon te rennen. Richting bos. Ik rende langs de boomhut die geen boomhut meer was, rechts links rechts en toen stond ik op het voetbalveld.

Het was donker. Er stonden lichtmasten om het veld, maar ze brandden niet want er werd niet getraind die avond.

Het was volle maan. Ik zocht naar een weg zonder veel hindernissen, en die vond ik. Tientallen keren rende ik om het veld heen. Altijd rechtdoor en dan afslaan. Begin werd einde en weer begin. Mijn benen droegen me, maakten me vederlicht. De wind joeg door mijn haren, gierde langs mijn oren, gleed door mijn mond en neus naar binnen, kronkelde zich om mijn hart, dat bonsde, zo regelmatig dat ik er alleen maar sneller door ging. Ik zweefde.

Iemand zwaaide naar me. Iemand riep mijn naam. Het was mijn vader aan de overkant. Ik herkende hem pas toen ik bijna bij hem was. Hij spreidde zijn armen, niet om me op te vangen, maar om me tegen te houden.

Ik stopte. Ik hijgde niet eens erg.

Hij zei dat ze me al uren misten. Dat het veel te donker was om hier zo alleen te lopen. Hij had tranen in zijn ogen. Dat mocht ik niet meer doen, zomaar vertrekken. Of ik dat begrepen had.

Ik wilde zeggen dat ik al dertien was, en echt wel voorzichtig. Dat hij niet zo bezorgd hoefde te zijn. Maar ik zweeg. Ik liet me door hem omarmen, ik liet me bijna fijnknijpen.

'Je kunt nogal lopen,' zei hij toen.

'Het was heerlijk, pa,' zuchtte ik.

'Kom, we gaan naar huis.'

Hij liet me niet meer los, hield zijn arm om mijn schouder en zo liepen we samen naar huis.

Het licht brandde in alle kamers en mijn moeder stond in de deuropening, haar armen om Theo, mijn broer van acht. Zou het altijd zo gaan als ik even weg was?

Mijn moeder sloot de deur achter ons. 'Je hebt vast een reuzenhonger,' zei ze. Ze wachtte niet op antwoord, maar zette een bord dampend eten voor me klaar. We gingen om de tafel zitten, ik tussen mijn vader en Theo in. Ik voelde Theo's blik op me. Ik keek hem even aan en hij keek terug, terwijl hij zijn neus dichtkneep. 'Bah,' zei hij. 'Je glimt van het zweet. En je ruikt vies.'

Voor één keer werd ik niet kwaad om wat hij zei. Ik moest er zelfs om glimlachen.

'Hou je kop, Theo,' zei mijn moeder. En meteen daarna tegen mij: 'En was het fijn, Noor, om zo te lopen?'

Was ze me achterna gekomen? Of had ze van die ogen die alles zagen, die tussen de bomen door konden kijken, die altijd vonden wat ze zochten?

'O ja,' zei ik met volle mond. Ik had inderdaad een reuzenhonger. 'En morgen ga ik weer lopen.'

'Dat lijkt me een goed idee,' zei ze.

Ze nam een dikke badhanddoek uit een lade en legde hem om mijn schouders. 'Warm genoeg zo?' vroeg ze.

Ik knikte. Ik voelde me zo licht vanbinnen. Dat je zo blij kon worden van hardlopen.

'Ga nu maar douchen,' zei ze toen mijn bord leeg was. 'Dan slaap je straks lekker en dan kun je er morgen weer flink tegenaan.'

Ik zag hoe ze naar mijn vader keek en knikte. Hoe mijn vader terugknikte. En hoe ze daarna alle twee naar mij keken en glimlachten.

Ik stond op om te gaan douchen. Terwijl ik de gang inliep, hoorde ik mijn vader tegen mijn moeder zeggen: 'Je had haar moeten zien. Alsof ze vleugels had.'

Ik sloot mijn kamerdeur, ging even op bed liggen. Draaide me naar de muur en keek in de spiegel. Die hing ter hoogte van mijn kussen, zodat ik naar mezelf kon kijken voor ik in slaap viel. En als ik wakker werd uit een nare droom, was een blik in de spiegel genoeg om te weten dat ik er nog altijd was. Hetzelfde haar, lang en dik, dezelfde wipneus met drie sproeten, de-

zelfde grijze ogen. Een heel gewoon gezicht.

De spiegel kwam uit de boomhut. Toen mijn moeder de hut had leeggeruimd – hij diende toch nergens meer voor – vroeg ze wat ze met de rommel aan moest. ‘Alles mag weg,’ zei ik, ‘behalve de spiegel.’ Ik sloeg een spijker in de muur van mijn kamer en hing hem op. De klus was in een mum van tijd geklaard.

Ik glimlachte naar mezelf. Trok rimpels in mijn voorhoofd. Zoveel gedachten daarachter. Vanmorgen. Vanmiddag. Vanavond.

Opeens gebeurde het. Ik voelde hoe mijn hoofd weer volliep, mijn gedachten als water werden en de dam die ze moest tegenhouden gebroken was. Ik wreef over mijn voorhoofd, maar ze gingen niet weg. Ik sloot mijn ogen en duwde mijn gezicht in het kussen. Ook dat hielp niet. En te midden van al die gedachten zat Linda op een grote troon, met Rosie en mij aan weerskanten van haar, onze hoofden tegen haar benen aan. Ik wilde dat ik met mijn vuist tegen mijn hoofd kon slaan, alle gedachten in één klap stuk, maar ik wist dat het niks zou uithalen.

Ik keek in de spiegel tot ik mijn gezicht weer zag. Mijn gewone alledaagse gezicht. Toen stond ik op en ging douchen. Morgen zou ik weer rennen tot ik wind werd, overal zou ik doorheen suizen en niets zou me kunnen tegenhouden, niets zou me nog aan stukken kunnen snijden.

Na het douchen ging ik nog even naar beneden. Mijn moeder en vader zaten samen voor de tv. Theo was al naar bed.

‘Kom erbij,’ zei mijn vader.

Ze keken naar een reportage over Amerika. Beelden van duizenden mensen die de straat op gingen om te protesteren, daartussen beelden van de eerste mens op de maan, en beelden van ongelooflijk grote lappen natuur. Het begon met een schip dat aanmeerde aan een kade en met het schip eindigde het ook.

Ik vlijde me neer op het tapijt, en leunde met mijn rug tegen de bank waarop mijn ouders zaten. Keek mijn ogen uit. Dat er echt een land bestond waar alles zo anders was.

‘Daar is het Vrijheidsbeeld,’ zei mijn vader opeens.

Er was iets met zijn stem. Zo akelig klonk dat. Er zat een barst in, zo'n stevige scheur. Niemand zei wat. Ik wist wat mijn vader nu dacht. Na het ongeluk wilde hij naar Amerika emigreren. Met ons. Na weken dubben besloot hij om het niet te doen. Het enige wat hij nog kon was achter het loket van een bank zitten, en zulke mensen hadden ze volgens hem genoeg in Amerika. Mijn moeder dacht dat ook. Ik niet. Ik wou graag weg. Ik dacht dat mijn vader ook wel wat anders zou kunnen. Maar zijn besluit stond vast: hij bleef, en dus bleven wij ook.

Na het programma ging ik meteen naar bed. Ik viel als een blok in slaap. Ik droomde dat ik brede vleugels had en de halve wereldbevolking op mij meevoerde, door de lucht ging het, over de oceanen, en niemand had het koud en iedereen lachte van geluk want de wereld zag er mooi uit, hoog vanuit de lucht bekeken, veilig gezeten tussen mijn brede vleugels.

De volgende dagen fietste ik alleen naar school. Terwijl ik me klaarmaakte, zag ik Rosie vaak voorbij rennen, schooltas in haar ene hand, jas in de andere. Haar haren als een zee achter zich aan. Telkens net op tijd voor de bus.

Ik zwaaide niet naar haar, klopte niet op het raam. Zij keek ook niet op of om, zwaaide niet, zelfs niet per ongeluk.

Na een paar dagen miste ik haar bijna niet meer.

Het was een koude ochtend. Ijsbloemen op de ramen. Zo koud dus. Ik maakte me klaar voor school. Of ik niet beter de bus kon nemen, vroeg mijn moeder.

Waarom zou ik. Het regende niet. Het sneeuwde niet. Ik liep naar buiten. Muts op, handschoenen aan, sjaal om.

Ze stond me duidelijk op te wachten. Gekleed of ze naar de noordpool vertrok.

‘Hoi Noor.’

Ik keek haar aan. Misschien lukte het me wel om gewoon door haar heen te kijken. Misschien loste ze wel vanzelf op. Het was moeilijker dan ik dacht. Ik kon hier geen uren blijven staan, wachten tot het toch zou gebeuren. Dus sprong ik op mijn fiets en wilde vertrekken.

‘Hé Noor,’ zei ze. ‘Wacht op me.’

Ik stopte.

Ze reed tot ze bij me was. ‘Ik wil met je meerijden,’ zei ze.

‘Vind ik niet leuk.’

‘Waarom niet?’

‘Ik rijd liever alleen.’

‘Maar vroeger...’

‘Vroeger is vroeger.’

Ze schudde haar hoofd. Nam haar muts af, schudde haar haren, zette haar muts weer op. ‘Wat doe ik toch allemaal,’ zei ze,

en glimlachte naar me. Haar ogen glinsterden. 'Ik heb wat voor je,' zei ze.

'Ik hoef geen snoep.'

'Het is geen snoep. Het is iets heel anders.' Ze stak haar geopende hand naar me uit. 'Voor jou,' zei ze.

Ik wilde dat ik niet gekeken had. Dat ik gewoon doorgerezen was. Naar school, niks aan de hand. Weg Rosie. Weg iedereen.

De moodring. Mijn moodring. Ik had hem Linda omgedaan. Ik wist dat haar zussen hem hadden ingepikt. Het kón niet dat Rosie 'm had.

Ik knipperde met mijn ogen, maar de ring verdween niet.

Ze lachte blij. 'Dat had je niet gedacht, hè? Ik heb hem al een hele tijd. Ik wilde je hem teruggeven op je verjaardag. Maar gisteren dacht ik: ach wat, ik geef hem nu al. Doe hem maar snel om.'

'Hoe kom je eraan?'

'Wat doe je raar, Noor. Ben je er dan niet blij mee?'

'Heb je hem soms gestolen?'

Ze opende haar mond om wat te zeggen en sloot hem toen weer. Ze schudde haar hoofd opnieuw en opnieuw. 'Ik ben geen dief!'

'O nee?!'

Ze beet op haar lippen. 'Ik heb die ring níét gestolen.'

'Ze hebben hem zomaar aan jou gegeven, zeker.'

'Nee, maar...'

Ik duwde haar hand weg. 'Dus je hebt hem wel gestolen. Geef het toch gewoon toe.'

Haar ogen vlamden. 'Je krijgt hem al niet meer.' Ze wierp hem met een boog weg, naar de overkant van de straat. 'Zo,' zei ze, 'nu is hij van niemand meer.' Ik hoorde dat ze huilde.

Ze sprong op haar fiets. Zo snel was ze onze straat nog nooit uit gereden.

Ze moest hem langgeleden van Linda's zussen gestolen hebben. Voor Linda's familie uit onze straat verdween. Hoe had ze dat voor elkaar gekregen?

Rosie had in ieder geval lef. Ze bloosde niet eens toen ze hem

gaf. Ze had meer lef dan ik ooit gedacht had.

Meer dan ik in elk geval.

Met mijn fiets in de hand liep ik naar de overkant. Ik vond hem meteen, tussen een hoop bladeren in de goot. Míjn ring, dacht ik weer. Ik kon hem laten liggen. Straks na school zou hij misschien weg zijn. Voorgoed weg.

Ik nam hem op, wreef met mijn vingers over de steen. Mijn hart klopte als een razende. Ik kon hem hier toch niet laten liggen?

Iets wat je hart zo deed kloppen, je vanbinnen zo warm maakte terwijl het vroom dat het kraakte, dat gooide je toch niet weg?

Ik liep terug naar huis.

‘Heb je pech met je fiets?’ vroeg mijn moeder.

Ik had geen tijd om te antwoorden. Ik rende naar boven, wikkelde de ring in een zakdoek, verborg hem in mijn kast, onder de oude deken die er lag voor het geval ik het ‘s nachts koud kreeg. Wat nooit gebeurde. De ring kon er veilig vergeten worden.

Sneller dan de wind naar school, sneller dan de wind terug. Even uitblazen, eten, huiswerk maken, rondjes lopen. Met een leeg hoofd naar bed. En de volgende dag zou op precies dezelfde manier verlopen, met dezelfde dingen in dezelfde volgorde. Meer had ik niet nodig om gelukkig te zijn.

Het begin is makkelijk. Het enige waaraan je moet denken is je eigen tempo lopen en je niet laten meeslepen door snelle jongens. De meesten van hen moeten het later toch bekopen. Waarna jij hen voorbij rent, juist omdat je zo prima in je eigen tempo bent gebleven. Ik heb het vaak genoeg ervaren bij de tweeduizend-meterwedstrijden, ook al ga ik dan vanaf het begin meteen voluit, het is wel mijn begin en mijn snelheid die ik dan loop.

Tweeduizend meter lopen lijkt me opeens een lachertje. Op dit ogenblik liggen er al vijfduizend achter me en er komen er nog zevenendertigduizend bij. Loop ik niet te snel, kan ik dit tempo volhouden? Tegen mezelf zeggen dat het eenvoudigweg móét helpt misschien een tijdje, maar wat als alle energie op is en ik ben er nog niet? Ook al voel ik me nu nog zo sterk, ik weet dat de man met de hamer zal komen. Maar daar nu al aan denken helpt geen sikkepit. Pijn blijft altijd even erg, verwacht of niet. Ik merk het wel.

Ik loop nog steeds in dezelfde groep. Dichtbij de kopgroep. Andere vrouwen heb ik nog niet gezien. Behalve langs de kant. Zoveel kleuren langs de kant. Het is nog lang niet te koud voor zomerkleren. Het zijn mooie maanden geweest en het gezicht, de benen en de armen van veel mensen zijn nog steeds bruin. Omdat het avond is zijn de armen bedekt, maar de benen kunnen nog steeds bloot. Ik glimlach even. Ik heb een mooie kleur van al het trainen in de zon, maar echt bruin zal ik nooit worden.

Alleen Rosie was bruin. En Mattia ook, natuurlijk. Altijd geweest. Linda en ik waren bleek. Linda's zussen waren ook bleek. Bleek en mooi. En vals. Linda was veel, maar vals was ze niet. Zou zij vandaag langs de kant hebben gestaan om me toe te juichen? Ik duw de vraag weg. Lopen is op dit ogenblik het

enige wat telt. Niet versnellen nu, rustig dit tempo bewaren. Nooit eerder liep ik zo'n lange afstand, ook niet tijdens de trainingen. Het is een van de dingen die je niet mag doen. En zo zijn er nog wel een paar.

Te veel nadenken, bijvoorbeeld.

'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt,' zei de trainer. 'Zo...'

'Zo koppig,' zei mijn vader.

'Zo kunnen hardlopen,' ging de trainer verder. 'Uw dochter heeft oertalent, meneer, zo zijn er niet veel.'

'Ik weet het,' knikte mijn vader. 'Ze is goed.'

'Erg goed,' zei de trainer. 'En je bent... hoe oud ben je, Noor?'

'Vijftien.'

'Voilà. Vijftien. De ideale leeftijd om in een club te beginnen. Hoe lang oefen je nu al in je eentje?'

'Een jaar of twee,' zei ik. 'Maar het is niet echt oefenen wat ik doe, hoor.'

'Wat is het dan wel?' vroeg hij.

Wist ik veel. Gewoon. Lopen. Hardlopen. Zo vaak en zo snel ik kon. Ik haalde mijn schouders op.

'Loop je in een groep of alleen?'

Natuurlijk liep ik alleen. Ik bepaalde mijn eigen tempo, dreef het op tot ik niet meer kon, met mijn tong op mijn tenen en de wind door mijn hoofd. Helemaal leeg vanbinnen. Heerlijk was dat. Ik kon me niet voorstellen dat het ook zo zou zijn als ik met iemand samen liep. Altijd afspreken wanneer, hoe lang, hoe snel. De gedachte alleen al.

'Ik loop altijd alleen,' zei ik.

'Elke dag na school,' zei mijn moeder, 'én in het weekend natuurlijk. En ze fietst naar school, dat is tien kilometer heen en tien terug,' zei mijn moeder. 'Snel dat ze dan gaat, meneer, zo snel. Niemand kan haar inhalen.'

Ik vlamde naar haar met mijn ogen, maar ze merkte het niet. Met een rood hoofd vertelde ze hoe ik door weer en wind, en elke dag... Alsof ik een product was en zij het moest aanprijzen. Ik wilde dat ik me onder tafel kon verschuilen.

'Wel wel,' zei de trainer. Hij glimlachte naar me. 'Een beetje